

Відділ освіти Васильківської міської ради Київської області
Васильківська ЗОШ І-ІІІ ступенів № 1

Обласна пошукова акція
«Герої серед нас: сучасні захисники України»
Напрямок: Сучасні захисники України
«Маленька історія справжнього воїна...»

2017 рік

Дані автора:

Автор: Семенюк Марія Юріївна

Дата народження: 28.08.2003 р. н. , учениця 9-Б класу

Васильківської ЗОШ I-III ступенів № 1

Керівник: Ігнатенко Ганна Олександрівна,

вчитель зарубіжної літератури,

класний керівник 9-Б класу

Васильківської ЗОШ I-III ступенів № 1

Свідок подій: Семенюк Юрій Іванович (1964 р. н., воїн АТО,

доброволець, свідок подій)

Маленька історія справжнього воїна...

Мене звати Марія Семенюк, і я маю за честь розповісти про свого батька – Семенюка Юрія Івановича. Можливо, хтось подумає, що не вартий він, аби про нього говорили, та для мене мій татусь справжній герой, бо він не ховався за спинами інших людей і вже з початку антитерористичної операції був одним із найперших бійців, і одним із найперших почав захищати свою Батьківщину від «руського міра» на передовій. Мабуть, моя розповідь не буде досконалою, бо багато вже забуто, і тато не хоче про це згадувати, та я старатимусь.

Народився татусь у Донецьку, проживав по вулиці Шарнірній, 50, Петровського району, тому й не дивно, що він так переживав і переживає за своє місто, що поглинуте «туманом» брехні, злості і ворожості до нас, українців. Навчався теж у Донецьку в школі № 110. Потім родина переїхала до Краснодарського краю. У 80-ті доля знову повертає моїх рідних до України - вже в місто Київ. В армії служив на Далекому Сході. Доводилось бувати також в Африці та Анголі. Звідти й виніс уміння швидко реагувати на загрози власному життю, допомагати товаришам та прості навички військової служби. Тобто, захищати та допомагати людям навчився, та ніколи і не думав, що це знадобиться йому в Україні, на його рідній землі - на Донеччині.

Хочеться познайомити вас зі своєю сім'єю: мама – Ірина Петрівна Семенюк та мій старший брат – Данііл, він теж живе у Василькові. Я наймолодша – виплекана любов'ю дівчинка – Марійка. Матуся із батьком мене дуже чекали, і не дарма – я завжди поряд із ними(фото 1, 2), я така ж легка на підйом, як і вони. Крим, то Крим, бо там наші рідні – батьків син, допомогти в чомусь – завжди рада, бо хто ж, як не я!

Ми часто говоримо з татком про його маленьку Батьківщину – Донецьк. Звичайно, дитинство згадується погано, бо було це дуже давно, та в його розповідях - це дивне і чудове місто, місто дитинства – зелене, прибране і гарне. Я не знаю, що батько вкладає в ці слова, але коли він спостерігав за

ним у бінокль (вже під час бойових дій в 2015 році), то він згадував, що хотів побачити саме таким, як пам'ятав, його околиці. Чи бачив? Мабуть ні. Казав, що самохідні установки «Град» бачив, бо вогонь по них – бійцях, вівся саме з їх, а потім ще й мінами закидали, щоб не дуже придивлялись...

А ще він пам'ятає шахти і терикони, і свою вулицю з будинком, де прожив 8 років, друзів дитинства, яких «розкидав» час в різні сторони, і справжніх друзів, які не дивлячись ні на що, – дзвонять, згадують, підтримують.

В 2015 батько пішов добровольцем в 72 окрему механізовану бригаду м. Біла Церква в званні молодшого сержанта. Місцями його дислокації була Авдіївка та Краматорськ після поранення та шпиталю у 2016 році. **(фото 3, 4)**

Коли я запитую про те, як там, він каже, що «на війні, як на війні» - немає жодного вцілілого будинку, жодного живого деревця, картина схожа на місце з фільму про катастрофу – суцільна пустка! Найгірше те, що при обстрілах зовсім немає де заховатись.

У їх бригаді, особливо на передовій, спершу було багато молодих людей, і дуже скоро стало зрозумілим, що «не обстріляні» і не досвідчені найбільше гинуть. Тепер вже таких беруть тільки за контрактом, і на передову вони потрапляють тільки після навчань.

У бійців немає буднів чи вихідних – постійна робота – облаштування нових запасних позицій (**фото 5**), тому що, як вони, так і їхні вороги, добре знають позиції один одного. Так от, землі навколо них чи поблизу них – лабіринт, та бійці вже добре орієнтуються у цих ходах. **(фото 7)**

Що вони їли і як продукти чи речі потрапляли до них, це теж окрема історія, бо все це треба було забирати приблизно за півтора кілометри від їх місця перебування, а стежка завжди прострілювалась снайперами. Тож, кожного разу, коли комусь випадало йти за провізією, зброєю, (так вони називали снаряди), то все відбувалось дуже обережно, звичайно, під прикриттям. Набирали, скільки могли і скільки дадуть, бо це ж передова,

завжди потрібно все і багато!!! Спали разом із мишами та крисами – на них ніхто не звертав уваги, під час сну вони бігали по бійцях. (фото 6)

Їли гарячі страви десь двічі на тиждень – не було часу приготувати, а почастити, і не було із чого готувати. Без допомоги волонтерів не мали б практично нічого – навіть елементарні вологі серветки – мішками завозились і забирались, бо ж води не було де взяти. Витирались серветками. Спочатку верхню частину тіла, потім нижню. Про прання речей і говорити не приходилось – все було одноразове.

Усі бійці добре знають правила надання першої медичної допомоги, як каже батько, «із закритими» очима. Аптечку має кожен із них, навіть по дві – одна на амуніції зверху зліва, щоб зручно було доставати, і друга вже на захисному жилеті.

Батько під час останньої зустрічі із нами, дев'ятикласниками , пригадав один із боїв, коли одразу загинуло шість бійців. Казав, що то були молоді хлопці. Почалось усе з обстрілу «Градів», як ми їх чуємо та називаємо. Вороги били прямісінько по укріпленням. Позиція знаходилась на підвищенні. Всі встигли вибігти і спуститись в ущелину біля залізниці. Та після одного обстрілу почався інший – із гранатомета. Це в них так звана «зачистка». Гранати падали і розривались, а вони не мали можливості заховатись в безпечне місце, і не було його, того місця... Я не вперше бачила сльози свого батька, а от мої однокласники вперше. Можливо, хтось із них подумав, що сльози, то прояв слабкості, та я точно знаю, що мій батько сильний! Він найсильніший з усіх для нашої родини!

Упродовж цієї зустрічі татусь іще на обличчі витирив сльози і казав, що багато згадувати просто не хоче, бо завжди в думках ті, кому вже ніколи не скажеш «привіт!», не підбадьориш, не порадієш разом із ними, молодими, що пройшов іще один день без втрат.

Іще батько розповідав про свого найкращого друга, який воював разом із ним, та після поранення у шпиталі виявилось, що у нього невиліковна і страшна хвороба – гепатит С, тепер він за кошти волонтерів проходить курс

лікування, і скоро у них зустріч у реабілітаційному центрі в Пущі Водиці. Батько збирається навідати ще багатьох своїх побратимів у Пущі Водиці, які перебувають на реабілітації.

Звичайно ж моїм друзям було цікаво знати, що спонукало батька піти добровольцем в зону АТО. Як сказав він сам, бо я патріот своєї Батьківщини, який не хоче допустити панування « руського міра» в Україні. А ще йому б дуже хотілося, щоб не гинули молоді люди, а віддавали дань служінню Батьківщині мирними справами: одружувались, народжували дітей, навчались, працювали. Так, просто будували мирне майбутнє.

Прощаючись, батько побажав нам, найперше, гарно вчитись, стати достойними людьми і громадянами своєї Батьківщини. Любити і поважати своїх батьків, бути для них опорою та надією. І бути дружнім класом! **(фото 8)**

Здається, все. Я намагалась розповісти про свого батька - Юрія Івановича Семенюка, найкращого татуса у світі! Розповідь вийшла невелика, та її я готувала з любов'ю та повагою як до батька, так і до його друзів і, найголовніше, до спогадів про його бойове життя.

Семенюк Марія з татом на Майдані

Семенюк Юрій Іванович з донькою на уроці мужності в Васильківській
ЗОШ І-ІІІ ступенів № 1

Місця дислокації - Авдіївка та Краматорськ (після поранення та шпиталю у 2016 році)

Місця дислокації Авдіївка та Краматорськ

У бійців немає буднів чи вихідних – постійна робота – облаштування нових запасних позицій...

...спали разом із мишами та крсами – на них ніхто не звертав уваги, під час сну вони бігали по бійцях.

Фото 7

У бійців немає буднів чи вихідних – постійна робота

Фото 8

Зустріч з учнями дев'ятого класу Васильківської ЗОШ І-ІІІ ступенів № 1